

Arrest

nr. 227 081 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Tadjiekse origine, afkomstig uit Khomzargar, district Kohestan 1, provincie Kapisa. U voltooide de middelbare school en ging daarna, vanaf 1393 (i.e. 2014) aan de slag bij de politie. Via een kennis kon u, zonder enige vooropleiding, in Sar-e-Pol aan de slag als lijfwacht van Generaal Noor Habib Gulbahari.

Na vijf maanden nam u verlof om naar huis te kunnen gaan. U reisde samen met twee collega's per bus van Sar-e- Pol naar huis. Onderweg, tussen Mazar-e-Sharif en Baghlan, werd de bus en zijn passagiers echter tegengehouden door de taliban, die alle inzittenden controleerden. Zo ontdekten zij jullie uniformen en politiebades. Jullie werden uit de bus gehaald en geboeid langs de kant van de weg gezet. U zag dat het wapen van uw bewaker nog op veiligheidsstand stond en besloot uw kans te wagen. U viel de man aan, maar werd neergestoken met de bajonet die hij op zijn Kalasjnikov had

staan. Uw twee collega's vielen op hun beurt hun bewakers aan, maar werden beiden neergeschoten. In het tumult weerklonken de sirenes van de politierangers al, waardoor de vier talibs op de vlucht sloegen. U was ernstig gewond en verloor het bewustzijn. Uw collega R. (...) liet het leven, uw andere collega raakte eveneens gewond. U werd overgebracht naar het ziekenhuis van Pul-i-Khumri, waar u geopereerd werd. U verbleef er slechts één nacht en werd vervolgens overgeplaatst naar een ziekenhuis in Kohestan 2, waar u nog een week gehospitaliseerd werd. U bleef nadien nog enkele weken thuis om te herstellen. Omdat uw baas u wilde eren voor uw dappere optreden, besloot hij u naar de politieacademie te sturen.

U startte uw opleiding aan de academie in Mazar-i-Sharif op 29/06/1393 (i.e. 20/09/2014) en volgde er 7 maanden training. Na het afzwaaien was u nog een kleine maand thuis, in afwachting van een nieuwe werkpost. Vervolgens werd u opnieuw naar Sar-e-Pol gestuurd waar u wederom de veiligheid van een politiecommandant moest helpen bewaken.

Na drie maanden op deze job keerde u terug naar huis omdat u anderhalve week verlof kreeg. Tijdens dit verlof werd u echter opgebeld op uw gsm door onbekenden en werd van u geëist dat u zou stoppen met uw werk bij de politie en zich bij het islamitisch emiraat zou aansluiten, of dat u uw werk zou blijven doen maar in het geheim met hen zou samenwerken. U vernietigde meteen uw gsm-toestel en uw simkaart.

Twee dagen later werd aan de deur geklopt. U vroeg wie daar was, waarna meteen geschoten werd op jullie deur. U kon zich nog op tijd verschansen, niemand raakte gewond maar er was wat materiële schade aan jullie deur. De politie kwam ter plaatse en stelde een onderzoek in. De politie ging er vanuit dat uw huis beschoten werd omdat u twee dagen eerder de taliban had afgewezen. U lichtte de dag nadien uw overste in, die u aanraade snel terug naar Sar-e-Pol te komen voor uw eigen veiligheid. Eén dag later vertrok u inderdaad opnieuw naar uw werk. U bleef er nog een kleine maand en verliet dan uw land van herkomst, op aanraden van uw baas.

Met behulp van een smokkelaar vatte u de reis over land naar Europa aan. U was ongeveer anderhalve maand onderweg alvorens in november 2015 in België aan te komen.

Eén tot twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan was uw broer H. (...), die voor het Afghaanse leger werkte, reeds spoorloos verdwenen. Enkele jaren na uw vertrek uit Afghanistan, in de 5de of 6de maand van 2018, zou zijn lijk zijn teruggevonden in Nejab en werd hij begraven. Hij zou zijn omgekomen in gevangenschap bij de taliban. Drie maanden na de begrafenis van uw broer H. (...), in de 8ste of 9de maand van 2018, zou ook uw jongere broer N. (...) kortstondig ontvoerd zijn door de taliban, door de groep van Qari Nasrat. Ze folterden hem om te weten te komen waar u verbleef, maar lieten hem uiteindelijk na een week weer vrij.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een opleidingscertificaat van uw politieopleiding, een politiebade, een bankkaart, een bevestigingsbrief van uw problemen door de provincieadministratie, een Belgisch medisch attest van een litteken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst gedood te worden door de taliban, die u nog steeds zouden zoeken in uw regio van herkomst nadat u eerder slechts nipt aan hen kon ontsnappen en uw huis door hen werd beschoten.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U legt immers flagrant tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die het hoofdmotief voor uw vertrek zouden vormen en houdt essentiële informatie achter voor het CGVS.

U haalde twee incidenten met de taliban aan : een incident waarbij uzelf en twee collega's door de talibancommando uit een bus werden gehaald, en een incident waarbij uw huis zou zijn beschoten door taliban, nadat u niet was ingegaan op hun telefonische eis om u bij hen aan te sluiten.

Echter, uw opeenvolgende verklaringen over deze gebeurtenissen zijn volstrekt tegenstrijdig gebleken.

Ten overstaan van de DVZ verklaarde u initieel nog dat u ongeveer één maand voor uw vertrek uit uw land van herkomst telefonisch werd bedreigd door de taliban, die eisten dat u uw werk bij de politie zou opgeven en zich bij hen zou aansluiten. Twee dagen later zou uw huis door hen beschoten zijn, waarop u besloot uw land te ontvluchten. U haalde geen andere persoonlijke problemen met de taliban aan (DVZ vragenlijst 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op de zetel van het CGVS herhaalt u dat één maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd opgebeld door de taliban die van u wilden dat u uw werk zou opgeven om zich bij hen aan te sluiten (CG 1 p.9, 10-12). Opnieuw verklaart u dat twee dagen later jullie huis beschoten werd (CG 1 p.10), waarna u besloot uw land van herkomst te ontvluchten, hetgeen u ongeveer een maand later ook deed (CG 1 p.12).

U verklaarde tijdens dit gehoor bovendien dat u ongeveer een jaar eerder, met name 5 maanden nadat u als lijfwacht was begonnen werken, werd tegengehouden door enkele talibanleden toen u per bus met enkele collega's onderweg was naar huis voor verlof. U zou zelf het initiatief genomen hebben om uw bewaker aan te vallen toen u zag dat zijn wapen nog in veiligheidsstand stond (CG 1 p. 6). Bij het daaropvolgende tumult zou u zwaargewond zijn geraakt, net als een collega wiens naam u niet kende, een derde collega genaamd R.H. (...) zou hierbij om het leven zijn gekomen (CG 1 p.7). Na uw herstel zou u door uw commandant bij wijze van eerbetoon naar de politieacademie zijn gestuurd voor een opleiding, die u op 29/06/1393 (i.e. 20/09/2014) aanvatte (CG 1 p.8).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS echter luidden uw verklaringen geheel anders.

U verklaarde toen immers dat uw problemen pas op de academie begonnen, zo'n 7 à 8 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U stelde dat de problemen begonnen toen u een dreigbrief kreeg van de taliban, twee weken tot een maand later ook nog gevolgd door twee dreigtelefontjes. U verklaart bovendien dat uw huis zo'n 6 of 7 maanden voor uw vertrek uit Kapisa werd aangevallen, en dat u ongeveer één maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit uw regio gewond raakte toen u samen met twee collega's van een bus werd gehaald door de taliban (CG 2 p.4).

U keert de volgorde van de twee voornaamste incidenten dan ook volledig om. Wanneer u gevraagd werd of het incident aan de bus het laatste incident was voor uw vertrek uit Afghanistan, bevestigde u nochtans (CG 2 p.5). Wanneer u nadrukkelijk gevraagd werd of de aanval op uw huis zich voordien had afgespeeld, bevestigde u op dubbelzinnige wijze, waarna u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd werd om uit te klaren welk incident zich eerst afspeelde. Hierbij bevestigde u uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat eerst uw huis werd aangevallen, u daarna gewond raakte, en u vervolgens uw land van herkomst verlaten heeft (CG 2 p.5). De tegenstrijdigheid van uw opeenvolgende verklaringen is dan ook ontegensprekelijk en pertinent. Er wordt nog opgemerkt dat u bij uw eerste gehoor uitdrukkelijk aangaf dat u tijdens het tumult aan de bus het initiatief nam om de aanval op jullie talibanontvoerders in te zetten, een daad waarvoor u door uw overste zou zijn beloond met een politieopleiding aan de academie, terwijl u tijdens uw tweede gehoor duidelijk zowel de beschieting van uw huis, als het daarna volgende incident aan de bus na uw opleiding aan de politieacademie situeert (CG 2 p. 5). Hiermee wordt de onverzoenbaarheid van uw opeenvolgende verklaringen nogmaals in de verf gezet. Er kan aan de vermeende incidenten die zich in uw land van herkomst met de taliban zouden hebben voorgedaan dan ook niet de minste geloofwaardigheid worden gehecht. Het is geenszins aannemelijk dat iemand die om internationale bescherming verzoekt zich kennelijk zelfs niet meer kan herinneren wat nu precies de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou zijn geweest.

Ook uw verklaringen omtrent uw opleiding aan de politieacademie en uw vermeende job als lijfwacht/politieagent komen hiermee op de helling te staan. Immers, u haalde tijdens uw eerste gehoor nog nadrukkelijk aan dat u zonder enige opleiding als lijfwacht was begonnen, maar u alsnog naar de politieacademie werd gestuurd door uw overste als beloning voor de moed die u zou getoond hebben toen jullie bus door de taliban werd tegengehouden (CG 1 p.8). Gezien de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenis die rechtstreeks aanleiding zou hebben gegeven tot het (mogen) volgen van de politieopleiding, komt ook de geloofwaardigheid van uw carrière op zich in het gedrang. Het certificaat van uw politieopleiding ondermijnt deze nog verder. Zo lijkt het attest slechts een opgesmukte kleurenkopie, de horizontale vouwlijn van het originele document is zichtbaar vlak onder de emblemen, met logo's van opvallend slechte kwaliteit. De foto die op het attest gekleefd is, werd overduidelijk bewerkt met balpen om twee kentekens op uw kledij te verhullen. Het voorleggen van kennelijk gefabriceerde stukken doet uw algemene geloofwaardigheid allerminst deugd. Hier kan volledigheidshalve nog aan toegevoegd worden dat het CGVS evenmin enig objectief bewijs kon terugvinden van uw beweerde job (zie infra).

Tot slot komt na een doorgedreven analyse van uw internetgebruik aan het licht dat u nog meer belangwekkende informatie heeft achtergehouden voor het CGVS. Zo blijkt u over diverse facebookaccounts te beschikken, ook uw naaste familieleden zijn kennelijk actief op facebook, hoewel u dit zelf in alle toonaarden ontkent en u doelbewust het CGVS hieromtrent tracht te misleiden.

Er werd u tijdens het gehoor gevraagd of u een emailadres heeft, waarop u beweerde er geen te hebben noch gehad te hebben (CG 2 p.8). Er werd u vervolgens gevraagd of u een telefoonnummer heeft, wat u bevestigde. Het telefoonnummer dat u opgaf stemt (CG 2 p.8) echter niet overeen met het gsm-nummer dat u gebruikte voor het ontvangen van post uit Afghanistan. Immers, op de envelop die u ontving staat bij uw contactgegevens een gsm-nummer genoteerd dat, behalve het netnummer 0466,

vier andere cijfers bevat dan dewelke u tijdens het gehoor opgaf. Hierbij moet worden benadrukt dat u tijdens het gehoor op geen enkele manier te kennen gaf dat u meerdere gsm-nummer zou hebben, noch dat u uw Belgische gsm-nummer niet of niet goed zou kennen, wat u overigens wél opmerkte over uw oude Afghaanse gsm-nummer (CG 2 p.8). Het belang hiervan schuilt in het feit dat u zelf al aangeeft op Facebook in te loggen met slechts uw Belgische gsm-nummer (CG 2 p.8-9). Door onvolledige of foutieve verklaringen af te leggen omtrent uw telefoonnummer, poogt u mogelijk ook uw ware Facebookaccount(s) aan het CGVS te onttrekken.

Over mogelijke sociale mediaprofielen verklaarde u zelf dat u slechts één facebookprofiel heeft, dit onder de schuilnaam "A.O. (...)", en dat u dit bovendien enkel in België zou hebben gebruikt (CG 2 p.8-9, p.11). Geen van uw broers zou een facebookprofiel hebben (CG 2 p.9). Uw broer H. (...) zou bovendien reeds 1 of 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan spoorloos verdwenen zijn (CG 2 p.6-7).

Nochtans vond de New Media Unit van het CGVS diverse facebookprofielen op uw eigen naam, vergezeld van uw foto('s), met interactie met diverse facebookprofielen op naam van uw broers N. (...), H. (...) en B.K. (...) (zie NMU 2019-016, administratief dossier).

Deze teruggevonden facebookprofielen geven bovendien informatie prijs die niet rijmt met de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Belgische instanties.

Zo blijken uw beide eigen facebookprofielen al langer actief te zijn dan u beweerde: profiel 1 was sinds juli 2013 actief tot maart 2015, profiel 2 was actief van maart 2015 tot oktober 2015, ongeveer het ogenblik dat u in België toekwam.

Op één van uw facebookprofielen gaf u onder de rubriek 'familiebanden' aan dat een profiel op naam van B.K. (...) uw broer is (profiel 2). U blijkt daarnaast ook bevriend te zijn met profielen op naam van uw broer N. (...) (meerdere profielen) en uw broer H. (...) (meerdere profielen), die beiden ook foto's van u op hun profiel gedeeld hebben, waarbij zij aangeven dat u hun broer bent. Ook werd vastgesteld dat u interactie had met de profielen van uw broers, zo gaf u onder meer commentaar en reacties op hun foto's (zie info toegevoegd). Nochtans ontkende u meermaals dat uw broers een facebookprofiel zouden hebben (CG 2 p.9, p.12-13). Gezien u kennelijk zelf minstens één van uw broers als familielid registreerde en op foto's van uw broers reageerde, kan deze vermeende onwetendheid niet overtuigen.

Waar u zelf beweerde na uw middelbare school meteen aan de slag te zijn gegaan als lijfwacht en uit uw verdere verklaringen nergens valt af te leiden dat u naderhand ooit nog naar de schoolbanken terugkeerde, moet worden opgemerkt dat u op uw facebookprofiel aangaf te studeren aan de "University of Afghanistan", een instituut voor hoger onderwijs te Kabul, opgericht in 2012 (zie info administratief dossier). U heeft eveneens de stad Kaboel "leuk" bevonden (zie info). Wanneer u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit in Kabul studeerde of woonde, ontkende u echter (CG 2 p.8). Uiteraard is het onverenigbaar dat u ten overstaan van het CGVS pretendeert dat u na uw middelbaar meteen actief was bij de nationale politie, en u anderzijds op Facebook aangeeft hogere studies te hebben aangevat te Kaboel.

Ook op het profiel van N.K. (...), uw jongste broer, staat aangegeven dat hij studeerde in Kaboel, aan de Ghulam Haider Khan High School. Tegelijkertijd werd vastgesteld dat ook beide profielen van uw broer H. (...) verwijzingen bevatten naar Kaboel: op profiel 1 geeft hij Kaboel aan als zijn woonplaats, met profiel 2 heeft hij zichzelf ingecheckt in ondermeer Kaboel, alsook Kohistan, Parvan en zelfs Duitsland. Hij zou daarna gestudeerd hebben aan de nieuw opgerichte Dawat Universiteit in Kaboel, in 2013 zwaaiden de eerste studenten er af. Het lijkt er dus sterk op dat (minstens een deel van) uw gezin in recente jaren in Kaboel woont, wat u formeel ontkende tijdens het gehoor op het CGVS (CG 2 p.10-11).

Daarnaast zijn er aanwijzingen dat jullie voorheen menige jaren in Pakistan doorbrachten, wat u eveneens ontkent (CG 2 p.9, p.13). Eén van de profielen van uw oudste broer H. (...) geeft aan dat hij middelbaar volgde aan de IRC Experimental High School, gevestigd in Peshawar, Pakistan. H. (...) poseerde voor een foto met een oudklasgenoot aan een bekend monument in Lahore, Pakistan. Het (tweede) facebookprofiel van uw broer Bahram vermeldt dan weer de Hazrat-e-Qais Bin Saad High School in Peshawar, Pakistan als zijn school. Gevraagd of u ooit in Pakistan op school zat ontkende u echter formeel (CG 2 p. 13). Nochtans telt ook uw profiel opmerkelijk veel personen die aan deze Pakistaanse middelbare school studeerden, naast vele andere facebookvrienden die buiten Kapisa studeerden, wonen of werken. Zo postte u op uw profiel een groepsfoto in januari 2014, die u titelde : "ik en mijn leerlingen", waarbij u naast uw karateleerlingen staat afgebeeld. U heeft in deze foto 15 mensen "getagd", nagenoeg al deze mannen zijn volgens hun eigen profielpagina woonachtig in hetzij Pakistan, hetzij Kaboel. Het is opmerkelijk dat u ook bevriend bent met een profiel genaamd "Shamshatoo camp", een gekende hervestigingsplaats van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, nabij Peshawar. U heeft kennelijk met uw facebookprofiel ingecheckt in verschillende plaatsen in Pakistan, waaronder Peshawar (zie info).

Deze vaststelling is opvallend, daar u zelf beweert nooit eerder in Pakistan te hebben gewoond of zelfs maar kortstondig verbleven (CG 2 p.9, p. 13-14). Nochtans werd u er ook aangewezen ("getagd") in een foto van een vriend, die de locatie van de foto aangaf als het hotel in Peshawar waar ook u "incheckte"

op facebook. U werd eveneens aangeduid ("getagd") op een foto van de Pakistaanse karatefederatie, waarop u herkenbaar staat afgebeeld tijdens een karatetornooi in Peshawar in 2012, met in het bijschrift de tekst dat 'deelnemers vanuit alle delen van het land' aanwezig waren. Op de foto zelf is achter de rij karatekas (u staat zelf telkens uiterst rechts, achterste rij) een welkomstbanner te zien waarop te lezen staat dat het tornooi in Peshawar doorgaat, ook een groepsfoto van een optocht één dag later, tijdens ditzelfde tornooi, draagt een duidelijke plaatsvermelding in Peshawar, Pakistan. Er werd u tijdens het gehoor nochtans uitdrukkelijk gevraagd of u ooit eerder in het buitenland was geweest, misschien een kort verblijf, doch u ontkende (CG 2 p.9). Zelfs wanneer u vervolgens nadrukkelijk gevraagd werd of u ooit voor een sporttornooi naar elders, bijvoorbeeld Pakistan zou zijn gereisd, bleef u halsstarrig ontkennen ooit in het buitenland te zijn geweest (CG 2 p.10, 13-14). Het geheel aan vaststellingen omtrent uw vrienden en familieleden, uw acties op facebook in combinatie met uw aanhoudende, categorieke ontkenning van uw objectief vastgestelde aanwezigheid in Pakistan doet vermoeden dat u niet enkel liegt over uw aanwezigheid in Pakistan tijdens een karatetornooi, maar dat u cruciale informatie over een langdurig eerder verblijf in Pakistan achterhoudt. Hier moet volledigheidshalve aan toegevoegd worden dat er elementen zijn die erop wijzen dat uw familie in recenter jaren in Afghanistan leefde, ondermeer Kaboel (zie supra), maar u en uw broers vermoedelijk na jullie terugkeer naar Afghanistan nog verschillende malen terugkeerden naar Pakistan. Er werd voorts nog opgemerkt dat u zelf heeft "ingecheckt" op Facebook op de internationale luchthaven Hamid Karzai in Kaboel, u deze luchthaven ook geliket heeft. Dit versterkt het vermoeden dat u internationale reizen maakte en bijgevolg ook een reispaspoort achterhoudt (CG 2 p. 10-11). Nochtans ontkende u tijdens het gehoor ooit in een luchthaven te zijn geweest (CG 2 p.9).

Tot slot wordt opgemerkt dat geen van de twee facebookprofielen die van u werden teruggevonden op ook maar enige manier verwijst naar uw vermeende job bij de politie, wel integendeel. U gaf tijdens het gehoor aan dat u intensief karate beoefende, tot u met uw werk bij de politie begon en u de trainingen niet meer kon combineren met uw job. Echter, op uw profielpagina deelde u daarentegen nog recent foto's van uzelf tijdens uw sportbeoefening, waaruit afgeleid kan worden dat u ondermeer actief was als karateleraar (zo blijkt uit de foto die u titelde : "ik en mijn studenten", een groepsfoto van uw karateklas). Geconfronteerd met de vaststelling dat diverse Facebookprofielen van uzelf en uw familieleden werd teruggevonden, bleef u bij uw eerdere verklaringen dat u zelf slechts één profiel heeft, en dit onder een schuilnaam (CG 2 p. 11-12). U zou zelf nooit enig profiel op uw echte naam hebben gehad en maakte enkel een profiel aan na uw aankomst in België (CG 2 p.12). Ook de Facebookprofielen van uw broers ontkende u, u gaf aan dat zij geen dergelijk profiel hebben, dat u dat dan wel zou weten, dat zij het niet kunnen hebben omdat zij 'klein zijn en in het dorp wonen, zij hard moeten studeren en uw vader het niet zou toelaten, en dat zij geen mogelijkheid hebben om een smartphone te kopen en ze in het dorp meestal simpele gsm's hebben' (CG 2 p.12). Dergelijke excuses weten niet te overtuigen. Zo zijn uw broers allen volwassen (u verklaarde in januari 2016 immers dat uw jongste broer toen ongeveer 16 jaar oud was, DVZ verklaring rubriek 17) en staat een eventuele voortgezette studie geen facebookgebruik in de weg. Ook dat uw vader het niet zou toelaten dat zij facebook hebben "omdat zij hard moeten studeren" mist redelijkheid, te meer u zelf al aangeeft dat u veel makkelijker en vooral goedkoper zou kunnen communiceren met uw familie indien zij bereikbaar zouden zijn via internet (CG 2 p. 12). "Dat ze in het dorp wonen, waar simpele gsm's de regel zijn" raakt evenmin kant noch wal, gezien u uw eigen omstandig facebookgebruik trachtte te verklaren door te insinueren dat mogelijke vrienden of vijanden uit uw dorp misschien valse facebookprofielen op uw naam zouden hebben aangemaakt, wat hoe dan ook het bestaan van goede internetfaciliteiten en de beschikbaarheid van smartphones vereist.

Uw uitleg dat vrienden van u valse profielen in uw naam aanmaakten met foto's die ze van u zouden genomen hebben of van u kregen doorgestuurd (CG 2 p. 11-12) weet niet te overtuigen, te meer gezien uw intense interactie met de profielen van uw broers, uw broers onderling, de talrijke foto's van uzelf, uw broers en jullie samen - al dan niet met de expliciete verwijzing naar jullie familieband - , en het feit dat niet enkel foto's van u uit uw herkomstregio online geplaatst werden, maar ook een foto van u na aankomst in België. U kan evenmin afdoende verklaren wie dergelijke valse profielen zou hebben aangemaakt, of met welke bedoeling iemand dit zou doen (CG 2 p. 11-12). Voormelde verschoningspogingen zijn weinig overtuigend, mede gelet op uw aangetaste algemene geloofwaardigheid én uw poging om tijdens het gehoor uw ware contactgegevens achter te houden.

Nadrukkelijk geconfronteerd met de verschillende (nog steeds actieve) profielen op naam van uw broer H. (...) - die volgens uw verklaringen al jaren voor uw vertrek spoorloos verdwenen was en inmiddels zelfs dood zou zijn teruggevonden - verklaarde u : "Neen, volgens mij heeft mijn broer geen facebook. Maar als hij het gewoon achteraf heeft aangemaakt kan ik er niets over vertellen. Dan weet ik het niet; toen ik daar was hadden we geen internet of Facebook" (CG 2 p.12). U tracht deze opvallende verspreking te pareren door te doen uitschijnen dat u de vraag begreep alsof het uw jongere broers

betrof, wat echter voorbijgaat aan de expliciete vraagstelling die nadrukkelijk peilde naar uw broer H. (...). U beantwoordde de vraag bovendien duidelijk in een enkelvoudsvorm, en niet in een meervoudsvorm, zoals u zou gedaan hebben indien u het daadwerkelijk over uw beide jongere broers zou hebben gehad (CG 2 p.12-13).

Daarenboven werd vastgesteld dat u bij confrontatie met één van de foto's die van u werden teruggevonden manifest bedrieglijke verklaringen aflegde, iets wat u uiteindelijk ook zelf moest toegeven. Zo werd u tijdens het gehoor gewezen op een foto die in het kader van de NMU-analyse van uw sociale netwerk is opgedoken. U staat op deze foto afgebeeld aan de rand van een zee en gaf bij het zien van de foto meteen toe dat de foto inderdaad in Turkije werd genomen (CG 2 p.14). U verklaart dat de foto werd genomen toen u pas aankwam in Turkije, en schat dat hij ongeveer een maand voor uw aankomst in België moet zijn genomen, u was immers slechts anderhalve tot twee maanden onderweg van Afghanistan tot België (CG 2 p.14). U situeert aldus dat de foto ten ongeveer begin oktober 2015 zou zijn genomen. U werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat de foto al minstens sinds 8 juli 2015 op het internet circuleert, de datum waarop deze foto op uw facebookprofiel werd geplaatst (zie NMU-case, p.4, p.69). Slechts dan, ondanks talrijke eerdere aanmaningen om steeds de waarheid te vertellen ten overstaan van de instanties bevoegd voor de beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming (CG 1 p. 2, CG 2 p. 2, p.11), ondanks de kans die u kort voordien nog onbenut liet om alsnog uit eigen beweging op te biechten waarover u zou gelogen hebben (CG 2 p.11), gaf u uiteindelijk toch toe dat u inderdaad langer Afghanistan verlaten heeft dan u aanvankelijk beweerde. U wijzigde vervolgens uw eerdere verklaringen en beweerde dat u 4 of 5 maanden onderweg was geweest van Afghanistan tot België (CG 2 p. 14). U verklaarde dat u tijdens uw reis in Istanboel was gearresteerd wegens clandestien verblijf en u anderhalve maand in een Turkse cel doorbracht. U zou deze opsluiting op aanraden van landgenoten hebben willen verbergen voor de asiendiensten omdat u vreesde als crimineel te worden aanzien (CG 2 p.14). Uw uitleg kan echter niet overtuigen, niet in het minst omdat uw bekentenis rijkelijk laat komt en ook uw verschoningspoging niet overeenstemt met de objectieve elementen. uw uitleg heft de vastgestelde ongerijmdheid immers niet op: u beweerde eerder steeds dat u anderhalve maand onderweg was van Afghanistan tot België, een verblijf dat in uw nieuwe versie nog moet worden verlengd met anderhalve maand in een Turkse cel. U zou bijgevolg zo'n 3 maanden onderweg geweest zijn. Echter, u geeft zelf toe dat u niet drie, maar wel 4 of 5 maanden onderweg was (CG 2 p.14). Uw verklaring over uw verzwegen arrestatie is dus niet afdoende om de hiaten in uw chronologie op te vullen. Bovendien blijkt uit uw facebookgebruik dat er gedurende de betwiste periode nooit meer dan 10 dagen voorbijgingen zonder dat u nog een nieuwe post op uw facebookprofiel plaatste en u dus ook in de periode waarin u zou hebben vastgezeten in een Turkse cel nog met vaste regelmaat foto's van uzelf en anderen online plaatste, (zie printscreens toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel u dus toegeeft inderdaad gelogen te hebben over uw verblijf in Turkije en uw vertrek uit Afghanistan, blijft u nog steeds bedrieglijke verklaringen afleggen.

U geeft ook na confrontatie met de gevonden informatie nog steeds geen volledig en geloofwaardig zicht op uw recente verblijfplaatsen, omstandigheden van uw verblijf en het precieze moment van uw vertrek uit Afghanistan. Er wordt dan ook onmiskenbaar aangetoond dat u doelbewust essentiële informatie voor het CGVS heeft achtergehouden en nog steeds achterhoudt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De handgeschreven brief die u voorlegt moet staven dat u bij de nationale politie heeft gediend en twee keer door de taliban geviseerd werd en werd ondertekend door leden van de districts- en provincieraad. Het is duidelijk dat dit document louter op uw vraag werd bekomen, en lijkt zich bovendien enkel te baseren op uw eigen verklaringen. Het gesolliciteerde karakter van het document, de zwaarwichtige vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten met de taliban en de wetenschap dat corruptie en documentenfraude welig tiert in uw land van herkomst, maakt dat aan deze brief niet de minste objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De drie stukken die u neerlegt ter staving van uw werk bij de politie zijn op zich weinig bewijskrachtig, temeer gezien uw tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden van uw politieopleiding, gezien minstens één van deze stukken duidelijk een gefabriceerd stuk is, gezien uw tegenstrijdige verklaringen over uw voornaamste identiteitsbewijs (taskera) en rekening houdend met de hoge graad van corruptie en documentenfraude in uw land van herkomst. Hoe dan ook tonen deze documenten op zich de door u aangehaalde problemen niet aan.

De envelop waarin deze documenten u werden toegestuurd ondersteund voorgaande de vaststellingen, nu blijkt dat u post ontving van M.N. (...), volgens uw verklaringen uw broer N. (...), verzonden vanuit Kaboel. Ook het telefoonnummer dat de verzender opgaf blijkt terug te brengen tot een organisatie gevestigd in Kaboel (zie informatie toegevoegd).

Het Belgisch medisch attest bevestigt dat u een litteken heeft ter hoogte van de buik, wat op zich niet betwist wordt. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke toestand van een patiënt; in casu schat hij in dat uw verklaringen de oorsprong van dit litteken niet in strijd zijn met de vaststellingen van de arts. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts niet bij machte is de precieze feitelijke omstandigheden te schetsen waarbij de eerdere verwondingen werden opgelopen, het attest vormt op zich dan ook geen bewijs van de concrete feiten die u aanhaalt. U kan immers op een heel andere manier en/of op een ander tijdstip dan u beweerde gewond zijn geraakt.

U geeft geen zicht op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, noch op uw werkelijke verblijfplaatsen voorafgaand aan uw verzoek tot internationale bescherming (zie supra). Voor zover u alsnog aannemelijk zou maken dat u daadwerkelijk in Kapisa heeft verbleven tot het jaar 2015 (quod in casu non), wordt volledigheidshalve het volgende opgemerkt:

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77 en 84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 164-169, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 90-92, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 440.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 101 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kohestan 1 van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, "zijnde de materiële motiveringsplicht".

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel, betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus, de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een aantal algemene en theoretische beschouwingen en geeft aan dat de voorwaarden voldaan zijn om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hij herhaalt in dit kader de aangevoerde vrees ten aanzien van de taliban omwille van zijn voormalige werkzaamheden bij de politiecommandant in Sar-e-Pol. Tevens geeft hij een overzicht van de aangevoerde feiten en stelt hij dat dit alles ontegensprekelijk blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker stelt daarnaast dat hij omwille van zijn voormalige werkzaamheden voor de politiecommandant in Sar-e-Pol een risicoprofiel vertoont. Ook daarom moet volgens hem de vluchtelingenstatus aan hem worden toegekend.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel, betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, "meer bepaald de materiële motiveringsplicht", en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in dit kader vooreerst in op de aan hem verweten tegenstrijdigheden. Daarover stelt hij dat het CGVS deze zelf heeft gecreëerd en betoogt hij:

"Tot de verbazing van verzoeker, stelt hij vast dat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden in zijn verklaring betreffende de volgorde van voormelde incidenten. In zijn persoonlijk onderhoud bij de zetel van het CGVS, heeft verzoeker ontegensprekelijk aan gegeven dat de aanval op de bus eerste plaatsgevonden heeft. Daarna de aanval bij zijn huis door de taliban.

Het bewijs van voormelde volgorde treft Uw Raad in voormelde feitenrelaas alwaar blijkt dat de aanval op de bus door de taliban eerste plaatsgevonden heeft. Meer nog, bevestigde de verklaring van verzoeker bij DVZ deze volgorde. Dat de bestreden beslissing de feiten nu willen omkeren is merkwaardig. De materiële motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden."

Waar zijn carrière bij de politieacademie en als lijfwacht/politieagent bij de politiecommandant van Sar-e-Pol ongeloofwaardig worden bevonden, stelt verzoeker dat uit de door hem neergelegde documenten ontegensprekelijk blijkt dat hij deze carrière weldegelijk had. Tevens wijst hij erop dat hij hierover concrete informatie gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hieruit blijkt dat het niet om ingestudeerde kennis gaat doch kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk een opleiding in de politieacademie volgde en bij de politiecommandant werkte.

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Verzoeker stelt zich de vraag, wie het gsm-nummer op de envelop genoteerd heeft? Klaarblijkelijk werd het gsm-nummer niet door verzoeker genoteerd. Als de afzender een fout bij de noteren van het gsm-nummer gemaakt heeft, houdt deze niet in dat verzoeker het CGVS willen misleiden!

Meer nog is de bestreden beslissing volledig ten onrecht van mening dat de sociale mediaprofiel van verzoeker misleidende is. Zoals verzoeker reeds heeft aangegeven, beschikt hij slechts over één facebookprofiel en hij geen kennis van facebookprofiel van familieleden heeft.

Verzoeker voegt eraan toe dat uit de recentelijke evolutie omtrent valse facebookprofiel, blijkt ontegensprekelijk dat een facebookprofiel zeer gemakkelijk kan gemaakt worden door om het even wie door gebruik te maken van gegevens van onschuldig mensen. Met andere woorden, kunnen fraudeurs zeer gemakkelijk facebookprofiel manipuleren. Hierdoor heeft de oprichters van facebook tot op heden geen antwoord voor.

In de maat dat sociale media zoals facebook gemakkelijk manipuleerbare is, zijnde de opstelling van facebookaccount door om het even wie, is de bevinding van de New Media Unit van het CGVS geen objectief bewijs en deze bevindingen zijn aan verzoeker niet tegenwerpelijk.

Verzoeker is van mening dat het voor hem onduidelijk is waarom de bestreden beslissing van mening is dat de bevindingen van de New Media Unit van het CGVS aan hem tegenwerpelijk is terwijl het CGVS perfect op de hoogte is dat facebook gemakkelijk door fraudeurs gemanipuleerd kunnen worden.

Meer nog, dat de oprichters van Facebook tot op heden geen antwoord hebben op de problematiek van valse profielen op Facebook. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing hierdoor in strijd is met de materiële motiveringsplicht.”

“Ten slotte en vreemd genoeg stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing aan hem geen subsidiaire beschermingsstatus willen toekennen omwille van de bewering dat verzoeker geen informatie omtrent zijn werkelijk verblijf gegeven heeft. Terwijl het CGVS niet betwist dat verzoeker van Kapisa afkomstig is

Als het CGVS voormelde vaststellingen niet betwist, dan spreekt het CGVS zichzelf tegen door te stellen dat verzoeker in het dorp Khomzargar in de provincie Kapisa niet recentelijk verblijven heeft.

Op heden blijkt dat het aantal conflict gerelateerde incidenten in de provincie Kapisa in de voorbij jaren aanzienlijk toegenomen is naar aanleiding van willekeurig geweld in deze regio. Voormelde algemeen veiligheidsproblemen hebben tot gevolg dat het aantal burgerslachtoffers eveneens toegenomen is met als gevolg dat de inwoners geen keuze hebben dan van deze regio te ontvluchten.

Gezien het algemeen veiligheidsproblemen in de provincie Kapisa, is verzoeker van mening dat hij een reële risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zijnde artikel 48/4 §2, c, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt vast dat de motieven tot weigering van de subsidiaire bescherming niet op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden aangezien voor verzoeker onduidelijk is waarom de willekeurig geweld in de provincie Kapisa in de beoordeling van de subsidiaire bescherming niet in aanmerking wordt genomen.

Dienvolgens is de voornaamste doelstelling van de materiële motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet voldaan.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht in het licht van 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet.”

2.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen, dit in tegenstelling met wat verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen, weldegelijk op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzonder procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van Khomzargar in het district Kohestani in de provincie Kapisa. Hij zou aldaar hebben verbleven en in Sar-e-Pol hebben gewerkt als lijfwacht/politieagent, en dit tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Ten gevolge van deze werkzaamheden zou hij problemen hebben gekend met een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van de taliban.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde ter verklaring van het ontbreken van enig identiteitsdocument. Bij het CGVS beweerde verzoeker namelijk herhaaldelijk dat het origineel van zijn taskara zou zijn ingehouden wanneer hij naar de (politie)academie ging en dat dit bijgevolg nog steeds in de academie lag (administratief dossier, tweede persoonlijk onderhoud, p.10; eerste persoonlijk onderhoud, p.12). In het licht van deze verklaringen, kan niet worden ingezien waarom verzoeker bij de DVZ verklaarde: *“Mijn originele taskara is misschien*

opgestuurd van Afghanistan maar nog niet gearriveerd. Ik ben niet zeker of ze mijn Taskera mee opgestuurd hebben” (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.24).

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die aan de grondslag zouden hebben gelegen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“U haalde twee incidenten met de taliban aan : een incident waarbij uzelf en twee collega’s door de talibancommando uit een bus werden gehaald, en een incident waarbij uw huis zou zijn beschoten door taliban, nadat u niet was ingegaan op hun telefonische eis om u bij hen aan te sluiten.

Echter, uw opeenvolgende verklaringen over deze gebeurtenissen zijn volstrekt tegenstrijdig gebleken.

Ten overstaan van de DVZ verklaarde u initieel nog dat u ongeveer één maand voor uw vertrek uit uw land van herkomst telefonisch werd bedreigd door de taliban, die eisten dat u uw werk bij de politie zou opgeven en zich bij hen zou aansluiten. Twee dagen later zou uw huis door hen beschoten zijn, waarop u besloot uw land te ontvluchten. U haalde geen andere persoonlijke problemen met de taliban aan (DVZ vragenlijst 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op de zetel van het CGVS herhaalt u dat één maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd opgebeld door de taliban die van u wilden dat u uw werk zou opgeven om zich bij hen aan te sluiten (CG 1 p.9, 10-12). Opnieuw verklaart u dat twee dagen later jullie huis beschoten werd (CG 1 p.10), waarna u besloot uw land van herkomst te ontvluchten, hetgeen u ongeveer een maand later ook deed (CG 1 p.12).

U verklaarde tijdens dit gehoor bovendien dat u ongeveer een jaar eerder, met name 5 maanden nadat u als lijfwacht was beginnen werken, werd tegengehouden door enkele talibanleden toen u per bus met enkele collega’s onderweg was naar huis voor verlof. U zou zelf het initiatief genomen hebben om uw bewaker aan te vallen toen u zag dat zijn wapen nog in veiligheidsstand stond (CG 1 p. 6). Bij het daaropvolgende tumult zou u zwaargewond zijn geraakt, net als een collega wiens naam u niet kende, een derde collega genaamd R.H. (...) zou hierbij om het leven zijn gekomen (CG 1 p.7). Na uw herstel zou u door uw commandant bij wijze van eerbetoon naar de politieacademie zijn gestuurd voor een opleiding, die u op 29/06/1393 (i.e. 20/09/2014) aanvatte (CG 1 p.8).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS echter luiden uw verklaringen geheel anders.

U verklaarde toen immers dat uw problemen pas op de academie begonnen, zo’n 7 à 8 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U stelde dat de problemen begonnen toen u een dreigbrief kreeg van de taliban, twee weken tot een maand later ook nog gevolgd door twee dreigtelefontjes. U verklaart bovendien dat uw huis zo’n 6 of 7 maanden voor uw vertrek uit Kapisa werd aangevallen, en dat u ongeveer één maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit uw regio gewond raakte toen u samen met twee collega’s van een bus werd gehaald door de taliban (CG 2 p.4).

U keert de volgorde van de twee voornaamste incidenten dan ook volledig om. Wanneer u gevraagd werd of het incident aan de bus het laatste incident was voor uw vertrek uit Afghanistan, bevestigde u nochtans (CG 2 p.5). Wanneer u nadrukkelijk gevraagd werd of de aanval op uw huis zich voordien had afgespeeld, bevestigde u op dubbelzinnige wijze, waarna u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd werd om uit te klaren welk incident zich eerst afspeelde. Hierbij bevestigde u uitdrukkelijk en ondubbelzinnig dat eerst uw huis werd aangevallen, u daarna gewond raakte, en u vervolgens uw land van herkomst verlaten heeft (CG 2 p.5). De tegenstrijdigheid van uw opeenvolgende verklaringen is dan ook ontegensprekelijk en pertinent. Er wordt nog opgemerkt dat u bij uw eerste gehoor uitdrukkelijk aangaf dat u tijdens het tumult aan de bus het initiatief nam om de aanval op jullie talibanontvoerders in te zetten, een daad waarvoor u door uw overste zou zijn beloond met een politieopleiding aan de academie, terwijl u tijdens uw tweede gehoor duidelijk zowel de beschieting van uw huis, als het daarna volgende incident aan de bus na uw opleiding aan de politieacademie situeert (CG 2 p. 5). Hiermee wordt de onverzoenbaarheid van uw opeenvolgende verklaringen nogmaals in de verf gezet. Er kan aan de vermeende incidenten die zich in uw land van herkomst met de taliban zouden hebben voorgedaan dan ook niet de minste geloofwaardigheid worden gehecht. Het is geenszins aannemelijk dat iemand die om internationale bescherming verzoekt zich kennelijk zelfs niet meer kan herinneren wat nu precies de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou zijn geweest.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De voormelde, frappante tegenstrijdigheden blijken klaar en duidelijk uit zijn gezegden in de betreffende passages in de notities van zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Dat deze door het CGVS zouden zijn gecreëerd vindt dan ook niet de minste steun in het administratief dossier. Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe één versie van de aangevoerde feiten, zoals deze ook is opgenomen in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid van deze versie van de feiten met zijn overige, inzake deze feiten afgelegde

verklaringen. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie en de essentie van zijn asielaanvraag, maakt dat aan dit verzoek niet het minste geloof kan worden gehecht.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Ook uw verklaringen omtrent uw opleiding aan de politieacademie en uw vermeende job als lijfwacht/politieagent komen hiermee op de helling te staan. Immers, u haalde tijdens uw eerste gehoor nog nadrukkelijk aan dat u zonder enige opleiding als lijfwacht was begonnen, maar u alsnog naar de politieacademie werd gestuurd door uw overste als beloning voor de moed die u zou getoond hebben toen jullie bus door de taliban werd tegengehouden (CG 1 p.8). Gezien de ongeloofwaardigheid van de gebeurtenis die rechtstreeks aanleiding zou hebben gegeven tot het (mogen) volgen van de politieopleiding, komt ook de geloofwaardigheid van uw carrière op zich in het gedrang. Het certificaat van uw politieopleiding ondermijnt deze nog verder. Zo lijkt het attest slechts een opgesmukte kleurenkopie, de horizontale vouwlijn van het originele document is zichtbaar vlak onder de emblemen, met logo's van opvallend slechte kwaliteit. De foto die op het attest gekleefd is, werd overduidelijk bewerkt met balpen om twee kentekens op uw kledij te verhullen. Het voorleggen van kennelijk gefabriceerde stukken doet uw algemene geloofwaardigheid allerminst deugd.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te plegen dat zijn carrière uit zijn neergelegde documenten blijkt, doet hij aan het voorgaande namelijk hoegenaamd geen afbreuk. Evenmin doet hij hieraan afbreuk door, bovendien zonder dit enigszins te specificeren of uit te werken, te wijzen op concrete informatie die hij over zijn opleiding verschaftte.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie omtrent verzoekers internetgebruik, opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, terecht vastgesteld dat verzoeker betreffende zowel zijn eigen persoon als deze van zijn familieleden een veelheid aan belangrijke, essentiële informatie tracht achter te houden en dat hij de Belgische asielaanvragers op dit vlak intentioneel tracht te misleiden. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Tot slot komt na een doorgedreven analyse van uw internetgebruik aan het licht dat u nog meer belangwekkende informatie heeft achtergehouden voor het CGVS. Zo blijkt u over diverse facebookaccounts te beschikken, ook uw naaste familieleden zijn kennelijk actief op facebook, hoewel u dit zelf in alle toonaarden ontkent en u doelbewust het CGVS hieromtrent tracht te misleiden.

Er werd u tijdens het gehoor gevraagd of u een emailadres heeft, waarop u beweerde er geen te hebben noch gehad te hebben (CG 2 p.8). Er werd u vervolgens gevraagd of u een telefoonnummer heeft, wat u bevestigde. Het telefoonnummer dat u opgaf stemt (CG 2 p.8) echter niet overeen met het gsm-nummer dat u gebruikte voor het ontvangen van post uit Afghanistan. Immers, op de envelop die u ontving staat bij uw contactgegevens een gsm-nummer genoteerd dat, behalve het netnummer 0466, vier andere cijfers bevat dan dewelke u tijdens het gehoor opgaf. Hierbij moet worden benadrukt dat u tijdens het gehoor op geen enkele manier te kennen gaf dat u meerdere gsm-nummers zou hebben, noch dat u uw Belgische gsm-nummer niet of niet goed zou kennen, wat u overigens wél opmerkte over uw oude Afghaanse gsm-nummer (CG 2 p.8). Het belang hiervan schuilt in het feit dat u zelf al aangeeft op Facebook in te loggen met slechts uw Belgische gsm-nummer (CG 2 p.8-9). Door onvolledige of foutieve verklaringen af te leggen omtrent uw telefoonnummer, poogt u mogelijk ook uw ware Facebookaccount(s) aan het CGVS te onttrekken.

Over mogelijke sociale mediaprofielen verklaarde u zelf dat u slechts één facebookprofiel heeft, dit onder de schuilnaam “A.O. (...)”, en dat u dit bovendien enkel in België zou hebben gebruikt (CG 2 p.8-9, p.11). Geen van uw broers zou een facebookprofiel hebben (CG 2 p.9). Uw broer H. (...) zou bovendien reeds 1 of 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan spoorloos verdwenen zijn (CG 2 p.6-7).

Nochtans vond de New Media Unit van het CGVS diverse facebookprofielen op uw eigen naam, vergezeld van uw foto(s), met interactie met diverse facebookprofielen op naam van uw broers N. (...), H. (...) en B.K. (...) (zie NMU 2019-016, administratief dossier).

Deze teruggevonden facebookprofielen geven bovendien informatie prijs die niet rijmt met de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Belgische instanties.

Zo blijken uw beide eigen facebookprofielen al langer actief te zijn dan u beweerde: profiel 1 was sinds juli 2013 actief tot maart 2015, profiel 2 was actief van maart 2015 tot oktober 2015, ongeveer het ogenblik dat u in België toekwam.

Op één van uw facebookprofielen gaf u onder de rubriek ‘familiebanden’ aan dat een profiel op naam van B.K. (...) uw broer is (profiel 2). U blijkt daarnaast ook bevriend te zijn met profielen op naam van uw broer N. (...) (meerdere profielen) en uw broer H. (...) (meerdere profielen), die beiden ook foto's van u op hun profiel gedeeld hebben, waarbij zij aangeven dat u hun broer bent. Ook werd vastgesteld dat u interactie had met de profielen van uw broers, zo gaf u onder meer commentaar en reacties op hun foto's (zie info toegevoegd). Nochtans ontkende u meermaals dat uw broers een facebookprofiel zouden

hebben (CG 2 p.9, p.12-13). Gezien u kennelijk zelf minstens één van uw broers als familielid registreerde en op foto's van uw broers reageerde, kan deze vermeende onwetendheid niet overtuigen. Waar u zelf beweerde na uw middelbare school meteen aan de slag te zijn gegaan als lijfwacht en uit uw verdere verklaringen nergens valt af te leiden dat u naderhand ooit nog naar de schoolbanken terugkeerde, moet worden opgemerkt dat u op uw facebookprofiel aangaf te studeren aan de "University of Afghanistan", een instituut voor hoger onderwijs te Kabul, opgericht in 2012 (zie info administratief dossier). U heeft eveneens de stad Kaboel "leuk" bevonden (zie info). Wanneer u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit in Kabul studeerde of woonde, ontkende u echter (CG 2 p.8). Uiteraard is het onverenigbaar dat u ten overstaan van het CGVS pretendeert dat u na uw middelbaar meteen actief was bij de nationale politie, en u anderzijds op Facebook aangeeft hogere studies te hebben aangevat te Kaboel.

Ook op het profiel van N.K. (...), uw jongste broer, staat aangegeven dat hij studeerde in Kaboel, aan de Ghulam Haider Khan High School. Tegelijkertijd werd vastgesteld dat ook beide profielen van uw broer H. (...) verwijzingen bevatten naar Kaboel: op profiel 1 geeft hij Kaboel aan als zijn woonplaats, met profiel 2 heeft hij zichzelf ingecheckt in ondermeer Kaboel, alsook Kohistan, Parvan en zelfs Duitsland. Hij zou daarna gestudeerd hebben aan de nieuw opgerichte Dawat Universiteit in Kaboel, in 2013 zwaaiden de eerste studenten er af. Het lijkt er dus sterk op dat (minstens een deel van) uw gezin in recente jaren in Kaboel woont, wat u formeel ontkende tijdens het gehoor op het CGVS (CG 2 p.10-11). Daarnaast zijn er aanwijzingen dat jullie voorheen menige jaren in Pakistan doorbrachten, wat u eveneens ontkent (CG 2 p.9, p.13). Eén van de profielen van uw oudste broer H. (...) geeft aan dat hij middelbaar volgde aan de IRC Experimental High School, gevestigd in Peshawar, Pakistan. H. (...) poseerde voor een foto met een oudklasgenoot aan een bekend monument in Lahore, Pakistan. Het (tweede) facebookprofiel van uw broer Bahram vermeldt dan weer de Hazrat-e-Qais Bin Saad High School in Peshawar, Pakistan als zijn school. Gevraagd of u ooit in Pakistan op school zat ontkende u echter formeel (CG 2 p. 13). Nochtans telt ook uw profiel opmerkelijk veel personen die aan deze Pakistaanse middelbare school studeerden, naast vele andere facebookvrienden die buiten Kapisa studeerden, wonen of werken. Zo postte u op uw profiel een groepsfoto in januari 2014, die u titelde : "ik en mijn leerlingen", waarbij u naast uw karateleerlingen staat afgebeeld. U heeft in deze foto 15 mensen "getagd", nagenoeg al deze mannen zijn volgens hun eigen profielpagina woonachtig in hetzij Pakistan, hetzij Kaboel. Het is opmerkelijk dat u ook bevriend bent met een profiel genaamd "Shamshatoo camp", een gekende hervestigingsplaats van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, nabij Peshawar. U heeft kennelijk met uw facebookprofiel ingecheckt in verschillende plaatsen in Pakistan, waaronder Peshawar (zie info).

Deze vaststelling is opvallend, daar u zelf beweert nooit eerder in Pakistan te hebben gewoond of zelfs maar kortstondig verbleven (CG 2 p.9, p. 13-14). Nochtans werd u er ook aangewezen ("getagd") in een foto van een vriend, die de locatie van de foto aangaf als het hotel in Peshawar waar ook u "incheckte" op facebook. U werd eveneens aangeduid ("getagd") op een foto van de Pakistaanse karatefederatie, waarop u herkenbaar staat afgebeeld tijdens een karatetornooi in Peshawar in 2012, met in het bijschrift de tekst dat 'deelnemers vanuit alle delen van het land' aanwezig waren. Op de foto zelf is achter de rij karatekas (u staat zelf telkens uiterst rechts, achterste rij) een welkomstbanner te zien waarop te lezen staat dat het tornooi in Peshawar doorgaat, ook een groepsfoto van een optocht één dag later, tijdens ditzelfde tornooi, draagt een duidelijke plaatsvermelding in Peshawar, Pakistan. Er werd u tijdens het gehoor nochtans uitdrukkelijk gevraagd of u ooit eerder in het buitenland was geweest, misschien een kort verblijf, doch u ontkende (CG 2 p.9). Zelfs wanneer u vervolgens nadrukkelijk gevraagd werd of u ooit voor een sporttornooi naar elders, bijvoorbeeld Pakistan zou zijn gereisd, bleef u halsstarrig ontkennen ooit in het buitenland te zijn geweest (CG 2 p.10, 13-14). Het geheel aan vaststellingen omtrent uw vrienden en familieleden, uw acties op facebook in combinatie met uw aanhoudende, categorieke ontkenning van uw objectief vastgestelde aanwezigheid in Pakistan doet vermoeden dat u niet enkel liegt over uw aanwezigheid in Pakistan tijdens een karatetornooi, maar dat u cruciale informatie over een langdurig eerder verblijf in Pakistan achterhoudt. Hier moet volledigheidshalve aan toegevoegd worden dat er elementen zijn die erop wijzen dat uw familie in recenter jaren in Afghanistan leefde, ondermeer Kaboel (zie supra), maar u en uw broers vermoedelijk na jullie terugkeer naar Afghanistan nog verschillende malen terugkeerden naar Pakistan. Er werd voorts nog opgemerkt dat u zelf heeft "ingecheckt" op Facebook op de internationale luchthaven Hamid Karzai in Kaboel, u deze luchthaven ook geliket heeft. Dit versterkt het vermoeden dat u internationale reizen maakte en bijgevolg ook een reispaspoort achterhoudt (CG 2 p. 10-11). Nochtans ontkende u tijdens het gehoor ooit in een luchthaven te zijn geweest (CG 2 p.9).

Tot slot wordt opgemerkt dat geen van de twee facebookprofielen die van u werden teruggevonden op ook maar enige manier verwijst naar uw vermeende job bij de politie, wel integendeel. U gaf tijdens het gehoor aan dat u intensief karate beoefende, tot u met uw werk bij de politie begon en u de trainingen niet meer kon combineren met uw job. Echter, op uw profielpagina deelde u daarentegen nog recent

foto's van uzelf tijdens uw sportbeoefening, waaruit afgeleid kan worden dat u ondermeer actief was als karateleraar (zo blijkt uit de foto die u titelde : "ik en mijn studenten", een groepsfoto van uw karateklas). Geconfronteerd met de vaststelling dat diverse Facebookprofielen van uzelf en uw familieleden werd teruggevonden, bleef u bij uw eerdere verklaringen dat u zelf slechts één profiel heeft, en dit onder een schuilnaam (CG 2 p. 11-12). U zou zelf nooit enig profiel op uw echte naam hebben gehad en maakte enkel een profiel aan na uw aankomst in België (CG 2 p.12). Ook de Facebookprofielen van uw broers ontkende u, u gaf aan dat zij geen dergelijk profiel hebben, dat u dat dan wel zou weten, dat zij het niet kunnen hebben omdat zij 'klein zijn en in het dorp wonen, zij hard moeten studeren en uw vader het niet zou toelaten, en dat zij geen mogelijkheid hebben om een smartphone te kopen en ze in het dorp meestal simpele gsm's hebben' (CG 2 p.12). Dergelijke excuses weten niet te overtuigen. Zo zijn uw broers allen volwassen (u verklaarde in januari 2016 immers dat uw jongste broer toen ongeveer 16 jaar oud was, DVZ verklaring rubriek 17) en staat een eventuele voortgezette studie geen facebookgebruik in de weg. Ook dat uw vader het niet zou toelaten dat zij facebook hebben "omdat zij hard moeten studeren" mist redelijkheid, te meer u zelf al aangeeft dat u veel makkelijker en vooral goedkoper zou kunnen communiceren met uw familie indien zij bereikbaar zouden zijn via internet (CG 2 p. 12). "Dat ze in het dorp wonen, waar simpele gsm's de regel zijn" raakt evenmin kant noch wal, gezien u uw eigen omstandig facebookgebruik trachtte te verklaren door te insinueren dat mogelijke vrienden of vijanden uit uw dorp misschien valse facebookprofielen op uw naam zouden hebben aangemaakt, wat hoe dan ook het bestaan van goede internetfaciliteiten en de beschikbaarheid van smartphones vereist.

Uw uitleg dat vrienden van u valse profielen in uw naam aanmaakten met foto's die ze van u zouden genomen hebben of van u kregen doorgestuurd (CG 2 p. 11-12) weet niet te overtuigen, te meer gezien uw intense interactie met de profielen van uw broers, uw broers onderling, de talrijke foto's van uzelf, uw broers en jullie samen - al dan niet met de expliciete verwijzing naar jullie familieband - , en het feit dat niet enkel foto's van u uit uw herkomstregio online geplaatst werden, maar ook een foto van u na aankomst in België. U kan evenmin afdoende verklaren wie dergelijke valse profielen zou hebben aangemaakt, of met welke bedoeling iemand dit zou doen (CG 2 p. 11-12). Voormelde verschoningspogingen zijn weinig overtuigend, mede gelet op uw aangetaste algemene geloofwaardigheid én uw poging om tijdens het gehoor uw ware contactgegevens achter te houden.

Nadrukkelijk geconfronteerd met de verschillende (nog steeds actieve) profielen op naam van uw broer H. (...) - die volgens uw verklaringen al jaren voor uw vertrek spoorloos verdwenen was en inmiddels zelfs dood zou zijn teruggevonden - verklaarde u : "Neen, volgens mij heeft mijn broer geen facebook. Maar als hij het gewoon achteraf heeft aangemaakt kan ik er niets over vertellen. Dan weet ik het niet; toen ik daar was hadden we geen internet of Facebook" (CG 2 p.12). U tracht deze opvallende verspreking te pareren door te doen uitschijnen dat u de vraag begreep alsof het uw jongere broers betrof, wat echter voorbijgaat aan de expliciete vraagstelling die nadrukkelijk peilde naar uw broer H. (...). U beantwoordde de vraag bovendien duidelijk in een enkelvoudsvorm, en niet in een meervoudsvorm, zoals u zou gedaan hebben indien u het daadwerkelijk over uw beide jongere broers zou hebben gehad (CG 2 p.12-13).

Daarenboven werd vastgesteld dat u bij confrontatie met één van de foto's die van u werden teruggevonden manifest bedrieglijke verklaringen aflegde, iets wat u uiteindelijk ook zelf moest toegeven. Zo werd u tijdens het gehoor gewezen op een foto die in het kader van de NMU-analyse van uw sociale netwerk is opgedoken. U staat op deze foto afgebeeld aan de rand van een zee en gaf bij het zien van de foto meteen toe dat de foto inderdaad in Turkije werd genomen (CG 2 p.14). U verklaart dat de foto werd genomen toen u pas aankwam in Turkije, en schat dat hij ongeveer een maand voor uw aankomst in België moet zijn genomen, u was immers slechts anderhalve tot twee maanden onderweg van Afghanistan tot België (CG 2 p.14). U situeert aldus dat de foto ten ongeveer begin oktober 2015 zou zijn genomen. U werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat de foto al minstens sinds 8 juli 2015 op het internet circuleert, de datum waarop deze foto op uw facebookprofiel werd geplaatst (zie NMU-case, p.4, p.69). Slechts dan, ondanks talrijke eerdere aanmaningen om steeds de waarheid te vertellen ten overstaan van de instanties bevoegd voor de beoordeling van uw verzoek tot internationale bescherming (CG 1 p. 2, CG 2 p. 2, p.11), ondanks de kans die u kort voordien nog onbenut liet om alsnog uit eigen beweging op te biechten waarover u zou gelogen hebben (CG 2 p.11), gaf u uiteindelijk toch toe dat u inderdaad langer Afghanistan verlaten heeft dan u aanvankelijk beweerde. U wijzigde vervolgens uw eerdere verklaringen en beweerde dat u 4 of 5 maanden onderweg was geweest van Afghanistan tot België (CG 2 p. 14). U verklaarde dat u tijdens uw reis in Istanboel was gearresteerd wegens clandestien verblijf en u anderhalve maand in een Turkse cel doorbracht. U zou deze opsluiting op aanraden van landgenoten hebben willen verbergen voor de asiendiensten omdat u vreesde als crimineel te worden aanzien (CG 2 p.14). Uw uitleg kan echter niet overtuigen, niet in het minst omdat uw bekentenis rijkelijk laat komt en ook uw verschoningspoging niet overeenstemt met de

objectieve elementen. uw uitleg heft de vastgestelde ongerijmdheid immers niet op: u beweerde eerder steeds dat u anderhalve maand onderweg was van Afghanistan tot België, een verblijf dat in uw nieuwe versie nog moet worden verlengd met anderhalve maand in een Turkse cel. U zou bijgevolg zo'n 3 maanden onderweg geweest zijn. Echter, u geeft zelf toe dat u niet drie, maar wel 4 of 5 maanden onderweg was (CG 2 p.14). Uw verklaring over uw verzwegen arrestatie is dus niet afdoende om de hiaten in uw chronologie op te vullen. Bovendien blijkt uit uw facebookgebruik dat er gedurende de betwiste periode nooit meer dan 10 dagen voorbijgingen zonder dat u nog een nieuwe post op uw facebookprofiel plaatste en u dus ook in de periode waarin u zou hebben vastgezet in een Turkse cel nog met vaste regelmaat foto's van uzelf en anderen online plaatste, (zie printscreens toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel u dus toegeeft inderdaad gelogen te hebben over uw verblijf in Turkije en uw vertrek uit Afghanistan, blijft u nog steeds bedrieglijke verklaringen afleggen.

U geeft ook na confrontatie met de gevonden informatie nog steeds geen volledig en geloofwaardig zicht op uw recente verblijfplaatsen, omstandigheden van uw verblijf en het precieze moment van uw vertrek uit Afghanistan. Er wordt dan ook onmiskenbaar aangetoond dat u doelbewust essentiële informatie voor het CGVS heeft achtergehouden en nog steeds achterhoudt."

Verzoeker slaagt er geheel niet in om afbreuk te doen aan de veelheid aan voormelde, pertinente motieven.

Dat het telefoonnummer op de envelop ten gevolge van een fout vanwege de afzender verkeerd zou zijn neergeschreven, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Gelet op het belang van de opgestuurde documenten, kan worden aangenomen dat de afzender van deze documenten verzoekers gegevens hierop op een diligente wijze zou opnemen.

Met de louter herhaling van de bewering dat zowel zijn eigen Facebookprofiel als de Facebookprofielen op naam van zijn broers valse profielen zouden (kunnen) betreffen, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze bewering gedane vaststellingen.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De handgeschreven brief die u voorlegt moet staven dat u bij de nationale politie heeft gediend en twee keer door de taliban geïnterviewd werd en werd ondertekend door leden van de districts- en provincieraad. Het is duidelijk dat dit document louter op uw vraag werd bekomen, en lijkt zich bovendien enkel te baseren op uw eigen verklaringen. Het gesolliciteerde karakter van het document, de zwaarwichtige vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten met de taliban en de wetenschap dat corruptie en documentenfraude welig tiert in uw land van herkomst, maakt dat aan deze brief niet de minste objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De drie stukken die u neerlegt ter staving van uw werk bij de politie zijn op zich weinig bewijskrachtig, temeer gezien uw tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden van uw politieopleiding, gezien minstens één van deze stukken duidelijk een gefabriceerd stuk is, gezien uw tegenstrijdige verklaringen over uw voornaamste identiteitsbewijs (taskera) en rekening houdend met de hoge graad van corruptie en documentenfraude in uw land van herkomst. Hoe dan ook tonen deze documenten op zich de door u aangehaalde problemen niet aan.

De envelop waarin deze documenten u werden toegestuurd ondersteund voorgaande de vaststellingen, nu blijkt dat u post ontving van M.N. (...), volgens uw verklaringen uw broer N. (...), verzonden vanuit Kaboel. Ook het telefoonnummer dat de verzender opgaf blijkt terug te brengen tot een organisatie gevestigd in Kaboel (zie informatie toegevoegd).

Het Belgisch medisch attest bevestigt dat u een litteken heeft ter hoogte van de buik, wat op zich niet betwist wordt. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke toestand van een patiënt; in casu schat hij in dat uw verklaringen de oorsprong van dit litteken niet in strijd zijn met de vaststellingen van de arts. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts niet bij machte is de precieze feitelijke omstandigheden te schetsen waarbij de eerdere verwondingen werden opgelopen, het attest vormt op zich dan ook geen bewijs van de concrete feiten die u aanhaalt. U kan immers op een heel andere manier en/of op een ander tijdstip dan u beweerde gewond zijn geraakt."

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke profiel, achtergrond, herkomst, netwerk, verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de situatie in (zijn vermeende regio van herkomst in) Afghanistan (onder meer de veiligheidssituatie aldaar en de situatie voor personen die voor de politie hebben gewerkt) en zijn hieraan gekoppelde betoog verder niet dienstig en kan verzoeker hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke profiel, achtergrond, herkomst, netwerk, verblijfplaats(en), situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële profiel, netwerk, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.6. Waar verzoeker ter terechtzitting een stuk neerlegt stelt de Raad vast dat dit stuk niet voorzien is van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden dit stuk derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT